

Volgens Marc

Handen uit de mouwen

K Kortgeleden was ik op bezoek op het Buuserzand, in Twente. Een prachtig gebied, waar een enthousiaste (en vrolijke) groep vrijwilligers hard aan de slag is om voor de natuur te zorgen. Dat deed me eraan denken dat ik weleens onbegrip bemerk over het feit dat wij de natuur beheren. “De natuur hoef je toch niet beheren? Die ontwikkelt zich toch vanzelf?” Voor een deel is dat zo, in ongerepte natuurgebieden. Maar een belangrijk deel van de natuurgebieden waar wij voor (mogen) zorgen, zijn ontstaan door een eeuwenoud samenspel tussen mens en natuur. Denk aan stuifzanden, heidevelden en duinen, of aan onze prachtige bloemrijke graslanden, beekdalen en kleinschalige cultuurlandschappen met houtwallen, heggen en singels. Veel planten- en diersoorten zijn afhankelijk van die landschappen. Anders gezegd: veel van onze waardevolle natuurgebieden weerspiegelen een vorm van gestold agrarisch verleden. En dat agrarisch gebruik bootsen we na om natuurkwaliteiten te behouden. Door graslanden te hooien, heide te plaggen en boomopslag te verwijderen.

Nog een reden waarom we aan natuurbeheer doen, is de sterke beïnvloeding van onze leefomgeving door ons intensieve landgebruik. Onder andere door de stikstofuitstoot overwoekeren concurrentiekrachtige krachtpatsers (bramen en brandnetels) en invasieve exoten als Japanse duizendknoop steeds meer bloemrijke gebieden. Als we onze rijkdom aan planten en dieren willen behouden, is het noodzaak om actief te beheren. In te grijpen dus.

Dat is werk dat nooit ophoudt. Werk dat professionals doen. Maar ook werk dat duizenden vrijwilligers doen. Dankzij hun belangeloze inzet kunnen wij Nederland mooi houden. Aan hen draag ik dan ook deze column op, en in het bijzonder aan de mensen die ik ontmoet heb op het Buuserzand!

Marc van den Tweel,
directeur Natuurmonumenten

Uw reacties op deze
bijdrage zijn welkom
op: [ColumnMarc@
Natuurmonumenten.nl](mailto:ColumnMarc@Natuurmonumenten.nl)

BEELD: ERIKBUIJS